nad enam kannatada. Aga inglid — ſeſt iga tähe taga ſeiſab oma ingel — hoidſiwad neid ikka tagaſi ja ütleſiwad: „Tähed, tähed, ärge olge jõledad! Seks olete ju liig wanad, mitu tuhat aastat ja weel rohkem! Jääge oma maale ja toitke ennaſt auuſaste!“

See oli hoopis haruldane, üliimeline org! — Aga ſeda kõik nägi ja kuulis üksnes „unenägija Jüri.“ Rahwas, kes külas elas, ei teadnud ſelleſt midagi, ſeſt nemad ep olnud muud kui igapäewaſed inimeſed. Aeg-ajalt raiuſiwad nad mõne wana põliſe puu maha, ſaagiſiwad ja lõhkuſiwod ſeda põletispuudeks, ja kui nad hea riida oliwad üles ladunud, ütleſiwad nad: „Nüüd mõime jälle mõni aeg leent keeta ja ahju kütta.“ Ja jões peſiwad külanaeſed oma peſu ja enne pügamiſt oma lambaid; ſee toimetus oli nõnda hõlpus. Ja kui tähed taewas õieti säraſiwad, ſiis ei mõiſtnud nad muud ütelda kui: „Täna ööſi ſaab külm olema; kui külm meie kartohwlid ei peaks ära mõima.“ Wahel püüdis waene unenägija Jüri neile aſja teiſiti ära ſeletada, aga nad muud kui naerſiwad teda. Nad oliwad ju igapäewaſed inimeſed.

Ükskord, kui Jüri jälle oma kiwipingi peal istus ja oma elukorda iseeneſes mõtles, kuidas ta terwe ilma peal nii koguni ainuütſi on, — ninus ta magama. Seal nägi ta und, et taewaſt kuldne kiik kahe hõbedaſe kõie otſas maha ripub. Kõie otſad oliwad ülewel kumbki ühe tähe küljes kinni; kiige peal oga istus üks ülikena printſes ja kiikus nii kõrgele, et kiik ikka taewaſt maani ja maaſt jälle teiſe külge taewani lendas. Igakord kui kiik maa lähedalt mööda lendas, plakſutas kiikuja rõõmu pärast käſi ja wiskas Jürile ühe roosi kätte. Aga häkitſelt katkeſiwad kõied ja kiik lendas printſeſſiga kaugele ſiniſe taewa ſiſſe ikka ja ikka edaſi, kuni Jüri teda enam ei ſuutnud näha.

Siis ärgas Jüri uneſt, ja kui ta ümber waadas, nägi ta eneſe kõrwal weskikiwi peal suure hulga roosililleſid.

Teinepäew jäi ta ſealſamas jälle magama ja nägi ſedaſama und. Argates jällegi ka roosililled ſeal. — Nii iga päew terwe nädal läbi.

Siis mõtles ja mõistis unenägija, et ſel unenäul ikka midagi tõſiſt tähendust wõi põhja peab olema, ſeſt et ta ikka ſedaſama und oli näinud. Ta pani kodus ukſe lukku ja läks printſeſſi taga otſima.

Kui ta juba mitu päewa oli rändanud, nägi ta kaugelt ühe maad, kus pilwed alla rippuſiwad kuni maapinnani. Ta hakkas nüüd ſinnapoole käbku edaſi minema, juhtus aga ühte ſuurte metſa. Metſas kuulis ta häkitſelt hädaldamiſt ja hoigamiſt. Ja kui ta ſelle paiga poole edaſi tõtas, nägi ta ühe auuſaeäulist halli juuste ja habemega wanameeſt maas ja tema rinnul põlwili kaks inetumat alasti meeſt, kes teda püüdſiwad ära käägistada. Ruttu waadas Jüri, kuſt ta mingit sõjariista kätte ſaaks kahmata, millega mõrtſukatele walu mõiks anda. Kuna talle aga midagi kohaſt abinõuu ſilma ei puutunud, murdis ta ſurmahirmus ruttu ühe tugwa puuoksa maha. Aga waata imet, niipea kui ta ſelle oli kätte wõtnud, muutus puuoks tugewaks odaks. Sellega tormas ta nüüd kohe kurjategija kallale, nii et nad hulubes wanamehe lahti laſkſiwad ja metſa põgeneſiwad.

Nüüd aidas Jüri auuſa wanakeſe jalule, trööstis teda ja küſis, miks need alasti mehed tema elu kallale tikkunud.

Wanake jutustas, tema olla unenägude kuningas ja juhtunud teelt natuke kõrwale sammuma oma kõige suurema waenlaſe, tõſiſe-oleku kuninga riiki. Niipea kui tõſiſe-oleku kuningas teda märganud, saatnud ta kaks teenrit teda maritſema, et nad teda wagaks tehku.

„Kas ja ſiis tõſiſe-oleku kuningale kuidagi meelehaiget oled teinud?“ küſis Jüri.

„Jumal hoidku!“ wastas teine. „Aga tema on üleüldſe wäga tige; ſee on juba tema loomu ſees, ja nimelt mind wihkab ta juſt kui pattu.“

„Aga need mehed, keda ta ſinu kannule ſaatnud, oliwad ju ihu alasti!“

„Jah, päris ihualasti. See on nõnda mooduks tõſiſe-oleku maal. Kõik rahwas on ſeal alasti, niiſama ka nende kuningas, ja nad ei häbene ſugugi. Hoopis pärdik rahwas!

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1890, lk. 20